

JORDI LLOBREGAT

NO HI HA LLUM SOTA LA NEU

Columna

JORDI LLOBREGAT
NO HI HA LLUM
SOTA LA NEU

Traducció de Núria Parés Sellarès

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *NO HAY LUZ BAJO LA NIEVE*

PRIMERA EDICIÓ: SETEMBRE DEL 2019

© JORDI LLOBREGAT MATEU, 2019

AUTOR REPRESENTAT PER THE ELLA SHER LITERARY AGENCY

© DE LA TRADUCCIÓ: NÚRIA PARÉS SELLARÈS, 2019

© EDITORIAL PLANETA, S.A., 2019

© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2558-2

DIPÒSIT LEGAL: B. 15.081-2019

FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

www.columnnaedicions.cat

Citacions de l'interior:

Pàgina 7: traducció de Manuel de Montoliu. Biblioteca Popular de L'Avenç, 1903
Pàgines 23, 61, 135, 313, 398, 399, 431, 497, 519 i 529: *Divina comèdia*, Dante
Alighieri. Traducció de Josep M. de Sagarra. Edicions 62, 1986

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com a ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Vint-i-dos anys abans

L, espelma dibuixava ones ataronjades a les cares dels sis nens. Estaven asseguts en rotllana i somreien nerviosos. Cap d'ells no es podia imaginar que la seva vida no tornaria a ser mai més la mateixa després d'aquella nit.

La nena més petita del grup va mirar cap a les ombres que els envoltaven. Tenia por, però s'hauria deixat matar abans que confessar-ho. Va apartar la vista de la foscor i va observar la noia que seia al seu costat. Encara la sorprenia la determinació de la seva germana. Al capdavall, la Natàlia, o tal com preferia que li diguessin, la Lia, acabava de fer onze anys, o sigui que només tenia tretze mesos més que ella. Tothom la considerava la més guapa, divertida i intel·ligent de les dues. L'estimava molt, però a vegades l'odiava profundament.

La Natàlia es va adonar que la mirava i li va picar l'ullet.
—Estàs preparada?

Havien descobert el búnquer aquell estiu. Tot i que el seu pare els havia advertit que no s'allunyessin, l'avorriment va fer que s'aventuressin amb la resta de la colla pels camins que envoltaven la cabanya. Cada dia s'endinsaven una mica més en el bosc. Al cap d'una setmana coneixien tots els senders que travessaven la vall.

Una tarda, mentre jugaven, la Natàlia va caure per un terraplè. Quan van anar a ajudar-la, la van trobar observant amb posat pensatiu una roca molt estranya allà on havia caigut. A la part superior, darrere d'uns matolls, s'hi veia una obertura. Tots es van emocionar perquè es van pensar que havien descobert una cova, però va resultar que era la finestreta d'una torreta.

Van examinar els voltants i van trobar les restes d'una fossa i uns esglaons coberts de terra que duïen fins a una porta colgada d'argelagues. Van intentar obrir-la, però tot i estar tan atrotinada, no van poder. Llavors, l'Alba, la germana de l'Héctor, es va adonar que l'arrel de l'arbre havia obert un esvoranc al mur. Entre tots van aconseguir eixamplar-lo prou per poder-hi passar.

La Natàlia va ser la primera.

Un cop a dins, van descobrir un passadís amb unes gruixudes parets de formigó que s'endinsava en la foscor. L'aire estava viciat i feia pudor d'humitat. Els sons de l'exterior van quedar enrere per donar pas a un silenci tan dens com el del fons d'un pou.

L'Alexandra es va estremir, però no va ser a causa de la baixa temperatura. No sabia com explicar-ho, però estava segura que el fet de ser allà dins era un error. Havien de sortir d'aquell forat immediatament i no tor-

nar-hi mai més. No obstant això, abans que cap d'ells pogués dir res, la Natàlia va decidir que hi tornarien l'endemà a la tarda amb llanternes.

Durant els dies posteriors es van aventurar pel passadís principal i van descobrir que hi havia altres túnels que sortien des d'allà i s'internaven a la muntanya, cada vegada més profunds. Alguns trams eren impracticables perquè el sostre s'havia esfondrat o hi havia massa aigua acumulada que es filtrava per les parets. Van trobar dues sales buides amb espieres mig enterrades i tapiades amb taulons de fusta podrits. També van trobar una porta semblant a la de l'entrada, però tampoc la van poder obrir. Malgrat els esforços, després d'uns quants dies d'exploració, tot just coneixien una petita part d'aquell laberint.

Una tarda, mentre gaudien de l'escalfor del sol a la vora del riu, van començar a discutir sobre qui era el més atrevit de la colla. Els nois feien broma dient que una noia mai no podria ser tan valenta com un noi. L'Alexandra va veure que la seva germana Natàlia s'indignava amb les burles, i aviat es va adonar que faria alguna cosa per demostrar el contrari.

Al cap d'una estona, eren en una de les sales buides del búnquer que havien condicionat amb mantes i coixins vells. La Natàlia va treure un joc de cartes força gastat i el va deixar a terra.

—Cadascú triarà una carta i se la guardarà sense ensenyar-la als altres, i després les anirem destapant. El que tregui la carta més alta es quedarà a passar la nit aquí fins a trenc d'alba.

Tot i que uns quants van quedar blancs de cop, nin-

gú no es va atrevir a fer-se enrere i, al final, tots van acabar agafant una carta de la pila. Es van mirar els uns als altres per veure qui començava.

En Joan va ser el primer. Va girar la carta i va mostrar el dos de piques. Va deixar anar un esbufec sense dissimular. Després l'Héctor va alçar la seva i va ensenyar el quatre de trèvols mentre articulava un somriure indecís. La seva germana Alba va tirar un deu de piques al mig de la rotllana. Tot i l'expressió d'indiferència, els seus ulls no paraven de mirar al seu voltant. Un murmuri va recórrer el grup quan la dama de diamants va aparèixer entre les mans d'en Marc.

Ara li tocava a la Natàlia.

Quan va començar a alçar la carta, l'Alexandra, que era al seu costat, va entreveure un as. Ella tenia una carta més baixa. La seva germana era la que es quedaria allà. El cor li va fer un salt d'alegria, però llavors va veure l'admiració amb què els nois miraven la Natàlia. Sense pensar-s'ho dos cops, va assenyalar cap a la foscor.

—Heu sentit això?

Tots es van girar i, abans de poder-se'n penedir, l'Alexandra va canviar les cartes. Quan van comprovar que no hi havia res al túnel, els altres van començar a protestar.

—Idiota, quin espant que ens has clavet! —va dir l'Alba.

—No fa gràcia! —es va queixar en Joan, amb veu tremolosa, cosa que els va fer riure a tots.

—Va, continuem.

—Et tocava a tu, Lia.

La Natàlia va agafar la carta que tenia davant seu i la

va ensenyar. El tres de cors. La seva expressió desconcertada només la va captar l'Alexandra.

—Em toca a mi! —va exclamar de seguida, abans que la seva germana pogués dir res.

Amb prou feines podia contenir el tremolor dels dits. L'as de trèvols va caure a terra i va provocar una explosió d'exclamacions.

L'Alexandra va notar que la seva germana l'escrutava. Els ulls de la Natàlia van contemplar uns instants la carta que encara tenia a la mà i després va tornar a mirar la seva germana. A poc a poc, se li va dibuixar un somriure a la cara i va assentir de manera imperceptible. L'Alexandra va intentar dissimular l'escalfor que li encenia les galtes.

Tots es van aixecar.

—De debò que et quedaràs? —li va preguntar l'Héctor.

—Esclar. Us demostraré que una noia pot ser tan valenta com qualsevol —va dir, amb aire desafiador. Va captar la mirada d'en Marc, que l'observava amb un respecte renovat, i el cor li va fer un salt.

La Natàlia s'hi va acostar i la va abraçar.

—Ja veuràs com tot anirà bé. Ets la meva germana, la més valenta... i... —va xiuxiuejar— la més tramposa.

Llavors, la Natàlia va fer una cosa inesperada. Es va acostar les mans al coll, es va descordar el penjoll que duia, una petita fada de plata que li havia regalat la seva mare just una setmana abans de morir-se, i el va posar al coll de la seva germana.

—Et vindré a buscar quan es faci clar.

Van sortir tots per l'obertura del mur, i l'Alexandra

va sentir que les seves veus s'anaven allunyant fins que tot va quedar en silenci.

Al cap de dues hores, l'Alexandra ja enyorava la seguretat i l'escalfor del seu llit. Es va preguntar per què s'havia deixat enredar amb aquella estúpida aposta. Un soroll va interrompre els seus pensaments. Va enfocar el feix de llum de la llanterna cap al lloc d'on creia que provenia. Igual que les cinc vegades anteriors, no hi havia res, o almenys res que ella pogués veure. L'aigua es filtrava per les esclotxes de les parets i queia en algun dels bassals que hi havia a terra. El soroll s'estenia com un eco pels túnels.

Va intentar pensar en alguna cosa que la distraigués, però el seu cap no parava d'imaginar-se històries horripilants. Amb la colla no havien pogut explorar tots els túnels del búnquer, i patia per si hi havia algú per allà amagat esperant que s'adormís. Va mirar cap a les ombres i va empassar saliva.

A mitjanit, va començar a notar que el cansament podia més que ella i va decidir ficar-se, amb una de les mantes velles, en un dels forats que servien per emmagatzemar munició. Amb prou feines hi cabia, però era un refugi i la feia sentir més segura. Va ser llavors quan la llum de la llanterna es va esgrogueir i, al cap de poc, es va apagar. La va sacsejar, però no va servir de res; l'havia tingut encesa tota l'estona i les piles s'havien acabat. Va notar que una fiblada de por li recorria el cos. Sempre havia odiat la foscor. Però tot d'una va recordar, molt alleujada, que tenia unes piles noves a la bossa que havia dut. Només havia d'anar-la a buscar.

Quan es disposava a abandonar l'amagatall, es va atu-

rar, paralitzada. Havia sentit un soroll. Esperava que fos una fressa més de les que l'havien acompanyat fins llavors, però quan es va repetir, va percebre clarament que era un so diferent. Alguna cosa s'arrossegava per terra.

Es va arraulir al forat de pedra i es va tapar amb la manta. Tremolava de por mentre mirava cap al fons del túnel. Al cap d'uns segons, li va semblar que distingia una forma fosca que avançava en la seva direcció. Es va mossegar els llavis per reprimir-se la temptació de cridar. L'ombra va passar pel seu costat sense adonar-se de la seva presència. Arrossegava alguna cosa darrere seu. L'Alexandra va tancar els ulls amb força i va mussitar una cançó infantil.

Un estrèpit la va fer despertar sobresaltada. Al seu voltant tot continuava a les fosques. En algun moment s'havia quedat adormida. Es va repenjar sobre els colzes. De sobte, l'estrèpit es va repetir i les parets van tremolar. Alguna cosa colpejava la porta del búnquer. Algú volia entrar.

Va intentar aixecar-se per fugir, però estava tan entumida pel fred que no es podia moure. Abans que tingués temps de reaccionar, la porta va caure a terra tota sencera. Tot seguit, va aparèixer una ombra.

L'Alexandra va cridar quan l'ombra se li va llançar a sobre. Va forcejar per escapar-se, però era massa forta. El túnel amplificava els seus crits. Va continuar forcejant fins que un feix de llum la va enlluernar. Unes quantes ombres més van aparèixer al forat de la porta i altres llanternes van il·luminar l'interior del búnquer. Atònita, va reconèixer uns quants homes i dones del poble. Algú es va treure l'anorac i l'hi va posar per sobre. Davant seu,

de genolls, el seu pare la mirava amb una expressió molt angoixada. La va abraçar tan fort que li feia mal, i ella es va aferrar al seu cos desitjant que no la deixés anar mai més. Però al cap d'un moment el pare la va apartar agafant-la per les espatlles. Tenia els ulls negats i li tremolaven els llavis. No havia vist mai el seu pare d'aquella manera. Segur que la castigaria la resta de l'estiu.

—Alexandra, on és la teva germana?